

уявляється, як це не парадоксально є вигідним для багатьох її учасників. Вільне та безкоштовне привласнення творів у галузі моди сприяє поширенню товару та зростанню його привабливості. Проходячи певну точку поширення товар втрачає свою позиційну цінність та стає напроти прокляттям, що призводить до пошуку та придбання інших товарів які покликані виокремити її власника від інших.

Враховуючи зазначене, можна стверджувати, що вільне та безоплатне копіювання, привласнення творів в індустрії моди, що сприяє старінню його дизайну та призводить до швидкої зміни циклу у галузі, а з тим впливає на бажання споживачів щодо придбання іншої речі.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Kal Raustiala Christopher Sprigman Raustiala / Sprigman The Piracy Paradox: Innovation and Intellectual Property in Fashion Design Forthcoming. – Virginia Law Review: August 2006. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.law.virginia.edu/pdf/faculty/sprigman_piracy.pdf
2. Rochelle Dreyfuss and Andreas Lowenfeld, Two Achievements of the Uruguay Round: Puts Trips and Dispute Settlement Together, 37. (1997). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.wto.org/english/tratop_e/trips_e/trips_e.htm for an overview
1. Economics A-Z [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.economist.com
2. Simmel G. Fashion. The American Journal of Sociology, May 1957. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sites.middlebury.edu/individualandthesociety/files/2010/09/Simmel.fashion.pdf>
4. Шекспир У. Мудрые мысли. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.epwr.ru/>

Дмитренко Вікторія Вікторівна

*ст. викладач кафедри інтелектуальної власності і права
Інституту інтелектуальної власності НУ «ОЮА» в м. Києві,
здобувач НДІ інтелектуальної власності НАПрН України
Науковий керівник – д.ю.н., доцент Андреев Д.В.*

ПОНЯТТЯ «НОУ-ХАУ» У ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ УКРАЇНИ

Однією з актуальних проблем сьогодення вважаємо відсутність єдиного підходу до визначення місця ноу-хау серед об'єктів права України. Як наслідок, суди по-різному трактують поняття «ноу-хау», через використання різних нормативно-правових актів, які неоднаково визначають даний об'єкт. Існує

багато авторських позицій, в яких ноу-хау розглянуто як синонім комерційної таємниці та секретів виробництва, як окремий об'єкт права інтелектуальної власності, як складову комерційної таємниці та навпаки. Це зумовлено, відсутністю єдиного підходу до визначення ноу-хау в чинному законодавстві України. Вважаємо, розмежування поняття «ноу-хау» від інших правових категорій дійсно складним питанням, що потребує детального аналізу та ґрунтовного вивчення.

Як зазначають С.О. Довгий, В.О. Жаров, В.О. Зайчук, що хоча терміни «комерційна таємниця», «секрет виробництва», «ноу-хау», «торгові секрети», «конфіденційна інформація» мають свій відтінок та застосовуються у певній ситуації, але всі вони аналогічні поняттю «комерційна таємниця» [1, с. 262]. За висновком О.О. Штефан, поняття «ноу-хау» є ширшим і включає як комерційну таємницю, так і службову таємницю [2, с. 72]. У колективній монографії, за загальною редакцією Н.М. Мироненко, вказано, що поняття know-how співпадає зі змістом поняття «професійний секрет», і тому, за своєю суттю, практично є аналогічним поняттю trade secret, що пов'язується з конкретними технологічними знаннями, які зберігаються у секреті. Варто зазначити, що автори даної монографії спираються на дослівний переклад trade secret українською як «секрет ремесла», «професійний секрет», а не як «комерційна таємниця». Також в монографії зазначено, що ноу-хау – один із видів конфіденційної інформації, що становить комерційну таємницю та виділено такі ознаки ноу-хау як інформативність, секретність та ідентифікованість (визначеність). Разом з тим, наведено застереження про некоректність визначення ноу-хау лише як інформації про досвід, у зв'язку з неможливістю її використання за відсутності базових фахових знань [3, с. 8, 10, 45, 48, 49]. Ноу-хау як об'єкт права інтелектуальної власності визначили, зокрема, Т.І. Бегова, О.Є. Колосов, Б.Г. Прахов. На думку Т.І. Бегової, ноу-хау – частина комерційної таємниці та являє собою рішення у сфері техніки і технологій [4, с. 35]. За уявленнями О.Є. Колосова, ноу-хау належить до категорії інформації з обмеженим доступом, а саме до конфіденційної інформації, що становлять комерційну таємницю, однак вказує, що комерційна таємниця і ноу-хау мають різну правову природу [5, с. 29-36]. Специфічні особливості ноу-хау виділив Б.Г. Прахов, а саме: нематеріальна природа; режим конфіденційності; відсутність строку охорони, оскільки воно діє доти, поки зберігається конфіденційність інформації; не потребує офіційного визнання охороноздатності та державної реєстрації [6, с. 24]. На думку О.О. Кулініч, ноу-хау і комерційна таємниця за своїм змістом дуже схожі. Автор також вважає, що комерційна таємниця є способом захисту ноу-хау [7, с. 149]. Разом з тим, Ю.В. Носік обґрунтував, що комерційна таємниця і ноу-хау є самостійними економіко-правовими категоріями, у зв'язку з розбіжністю їх

істотних ознак, а також різним змістовним наповненням. Цікавою є позиція автора, що сутнісними компонентами ноу-хау є категорії – знання, навички та досвід, а змістом комерційної таємниці – інформація. Інформація, яка складає комерційну таємницю – віддільна від особи і тому є оборотоздатною, оскільки її можна задокументувати. А от знання, досвід, навички та вміння – невіддільні від особи, і тому ноу-хау не підлягає документуванню. Задокументувати можна інформацію про досвід, але не власне сам досвід, навички та вміння. Саме тому, ноу-хау і комерційна таємниця не можуть підпадати під один правовий режим [8, с. 62-64]. За висновками А.Г. Дідук, ноу-хау являє собою неохоронювану законом виробничу, технічну та іншу інформацію [9, с. 96].

Таким чином, сьогодні в Україні є велика кількість авторських позицій щодо визначення сутності та правового режиму ноу-хау, однак вони радикально різні, що свідчить про необхідність подальшого вивчення та узагальнення даної проблеми як на доктринальному, так і законодавчому рівнях.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Охорона інтелектуальної власності в Україні / С.О. Довгий, В.О. Жаров, В.О. Зайчук та ін. – К. : Форум, 2002. – 319 с.
2. Право інтелектуальної власності: Академічний курс / О.П. Орлюк, Г.О. Андрощук, О.Б. Бутнік-Сіверський та ін.; за ред. О.П. Орлюк, О.Д. Святоцького. – К. : Ін Юре, 2007. – 696 с.
3. Правове регулювання відносин у сфері охорони прав на комерційну таємницю: сучасний стан і перспективи розвитку: монографія / Н.М. Мироненко, О.В. Пічкур, С.О. Бутнік-Сіверський та ін.; за заг. ред. Н.М. Мироненко. – К. : Інтерсервіс, 2012. – 396 с.
4. Бегова Т.І. Поняття «ноу-хау» і договір про його передання: монографія / Т.І. Бегова. – Х. : Право, 2009. – 160 с.
5. Колосов О.Є. Детермінації та правовий режим ноу-хау в Україні / О.Є. Колосов // Інтелектуальна власність в Україні. – 2014. – №2. – С. 29-36.
6. Прахов Б. Чи є ноу-хау об'єктом інтелектуальної власності? / Б. Прахов // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2006. – №5. – С. 22-25.
7. Кулініч О.О. Загальні положення про інформацію з обмеженим доступом у цивільному праві : монографія / О.О.Кулініч. – Одеса: Видавництво Букаєв Вадим Вікторович, 2008. – 243 с.
8. Носік Ю.В. Права на комерційну таємницю в Україні: монографія / Ю.В. Носік. – К. : КНТ, 2007. – С. 62-64.
9. Дідук А.Г. Правовий режим конфіденційної інформації: цивільно-правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / А.Г. Дідук. – Х., 2008. – 243 с.